

ги закарвали въ пещерата, дето победителитѣ ги изядали.

Наколни жилища. — Но човѣцитѣ не били доволни отъ пещеритѣ, защото били тъмни, влажни, задушни, та поискали да се изселятъ отъ тѣхъ и да се поселятъ на мѣста сигурни отъ отровни змии, паяци скорпиони и отъ диви звѣрове. Затова нѣкои отъ тѣхъ си избрали плиткитѣ езера, блата и плиткитѣ заливи покрай морето. На нѣколко метра вжтре въ водата хората забивали колища, навързвали отгоре вършини и дървета едно до друго, и върху тѣхъ построявали плетени колиби, наречени наколни жилища. Отъ брѣга до жилищата хората отивали съ корита (лодки) или по греди, които слагали и дигали. Такива наколни жилища има по Бургаскитѣ блата, по езерата при Девня, Гебедже около Варна и по вжтрешнитѣ блата при Страдджа Преспанско езеро, езеро Тахино, по течението на Камчия и Марица и други мѣста. Ала и тия жилища не били сгодни: подпалвали се и изгаряли отъ огъня, който се кладѣлъ въ камината; много комари хапѣли възрастнитѣ и децата; малкитѣ деца често падали и се удавяли въ водата. Затова човѣкъ разбралъ, че най-здравото и сигурно жилище е онова, което самъ си направи на сухата земя и го запази отъ звѣрове и неприятели. Тогава човѣкъ напредналъ доста много, опитомилъ нѣкои животни, които почналъ да пасе и развъжда, за да се ползува отъ тѣхъ съ вълна, съ млѣко, месо, яйца, превозъ и т. н. Така отъ пещеренъ и надводенъ, човѣкътъ станалъ скотовъдецъ и земледѣлецъ върху равнищата на сушата. Скоро се научилъ да работи медъта, бронза, а подиръ тѣхъ и желѣзото. Съ ножове, сѣкири, триони и т. н. отъ тия метали човѣкъ почналъ да сѣче дърветата, да ги дѣла и да строи отъ тѣхъ по-здрави кжщи.